

Aleksandra Cofta-Broniewska, Aleksander Kośko

Inowrocław - Mątwy. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 7, 22

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

INOWROCŁAW - Mątwy
Stanowisko 1

Katedra Archeologii Uniwersytetu
im. A. Mickiewicza
w Poznaniu

Badania prowadziła dr Aleksandra Cofta-Broniewska oraz mgr Aleksander Koško. Finansowały Inowrocławskie Zakłady Sodowe. Drugi sezon badań. Osada wielokulturowa/ neolit, halstatt, laten, wczesne średniowiecze i średniowiecze/.

Przeprowadzono badania ratownicze, którymi objęto ok. 750 m², odkrywając liczne ślady osadnictwa z różnych okresów pradziejów.

Większość źródeł pochodzi z neolitu. Wśród nich na pierwsze miejsce wysuwają się pozostałości paru obozowisk kultury pucharów lejkowatych. Zarejestrowano szereg "jam gospodarczych" oraz ślady "pracowni" obróbki kamienia. Poczynione w trakcie prac terenowych obserwacje pozwalają widzieć całość uzyskanych materiałów w obrębie co najmniej 2 faz chronologicznych i 3 osadniczych. Najstarsze odnoszą się do fazy wczesnowiódrekiej / liczne elementy baalberskie/, najmłodsze pochodzą z fazy postlubońskiej / horyzont "wpływów bolearskich" /.

Część jam należy przypisać kulturze amfor kulistych, przy czym bliższa charakterystyka ich chronologii jest jak na razie niemożliwa. Niejasna także jest ew. przynależność trapezowatej budowli słupowej do tej kultury.

Ślady osadnictwa z epoki metali są znacznie uboższe. Pochodzą z okresu halstattckiego i późnego latenu, oraz najobfitsze w tej grupie znalezisk - z IX i XIII wieku. Te ostatnie wystąpiły w postaci półziemianki / IX w./ i konstrukcji słupowej / XIII w./.

JAZÓW, pow. Lubsko

patrz
okres wpływów rzymskich

KARSKO, pow. Pyrzyce
Stanowisko 1

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Szczecinie

Badania prowadzili mgr Ewa Nawrońska i M. Kochanowski, przy współpracy Ekspedycji IHKM PAN. Finansował WKZ w Szczecinie. Pierwszy sezon badań. Dwa grobowce megalityczne kultury pucharów lejkowatych.

Obiekty położone są w odległości około 3 km na północny wschód od wsi Karsko. Są to 2 grobowce megalityczne bezkomorowe / kujawskie/ o długości ok. 60 m. Przylegają one ściśle do głębie, co stanowi specyfikę tego stanowiska i nie ma dotąd analogii na innych terenach. Obiekty te obok kurhanu megalitycznego w Krępcowie / stan. 4/ stanowią już ostatnie zachowane megality ziemni pyrzyckiej, gdzie jeszcze w XIX wieku było ich przeszło 100.